

Arrest

nr. 42 150 van 22 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LOOSVELT loco advocaat V. VEREECKE en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en een etnische Ijaw uit Abam Ama (Rivers State) te zijn. Begin 2002 werd u – toen u zich op de markt bevond - door 3 leden van de militie ‘Niger Delta People Volunteer Force’ (NDPVF), die geleid werd door Asari, gekidnapt. U werd per wagen meegenomen naar Igbiri (Bonny island). Daar namen jullie een boot naar een verafgelegen plaats op een niet nader door u genoemd eiland, waarop zich een tentenkamp van de militie bleek te bevinden. Asari stond aan het hoofd van het kamp, maar hij verbleef er niet permanent. U werd de tweede dag geïnitieerd in de groep en kreeg nadien een training in sabotage- en gevechtstechnieken. U werd ook ingewijd in de doelstellingen van de groep in functie van de verbetering van de levensomstandigheden van de Ijaw-bevolking. 3 tot 4 maanden na uw aankomst in het kamp –nog steeds in 2002- werd u leider van een gevechtsgroep van 15 leden. U leidde operaties waarbij oliepijpleidingen werden gesaboteerd en politiepatrouilles werden aangevallen. In uw hoedanigheid van

leider doodde u mensen, verkrachtte u vrouwen en lijfde u onder dwang mensen in. In januari 2005 bevond u zich met uw groep in Ogan, waar jullie een oliepijpleiding wilden opblazen. De politie verhinderde dit en arresteerde u en de andere leden van uw groep. Jullie werden naar het politiekantoor van Okrika overgebracht en er opgesloten. U werd er gefolterd. U werd aangeklaagd voor hoogverraad en gedurende uw detentie 3 maal voor de rechtbank gebracht. In juni 2007 ontsnapte u uit het politiekantoor met de hulp van een agent die door uw advocaat, (M.P.), was omgekocht. Uw dossier werd weggenomen door de persoon die werd omgekocht, maar u weet niet waar het zich momenteel bevindt. Uw familie regelde uw vertrek uit Nigeria. U kwam op 23 juli 2007 in België aan en vroeg dezelfde dag asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst legde u incoherente verklaringen af over de militie die u ontvoerde en waar u lid van beweerde te zijn, alsook met betrekking tot andere bewegingen die voor hetzelfde doel strijden.

In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (ptn.3 en 4) stelde u in 2002 ontvoerd te zijn door de groepering '**Freedom Fighters of Niger Delta**' en maakte u geen melding van enige andere beweging waar u lid van was of van een andere benaming van de groep. Tijdens het eerste gehoor door het Commissariaat-generaal (hierna 'gehoor I') was er geen sprake meer van '**Freedom Fighters of Niger Delta**' en stelde u tot de '**Niger Delta People Voluntary Force**' te behoren (gehoor I, p.3), die volgens u vecht voor de vrijheid van de bevolking van de Niger Delta (gehoor I, p.3) en geleid wordt door Mujehed Asari Dokuba (gehoor I, p.5) (in feite Mujahid Asari Dokubo (zie informatie in het administratief dossier)). Wanneer u gevraagd werd naar namen van andere groeperingen die voor hetzelfde doel vechten, vernoemde u 'Niger Delta People Volunting' die u associeerde met 'Atako', en verder 'MEND' (Movement for Emancipation of Niger Delta), waarvan u de leider niet bleek te kennen (gehoor I, p.7). U verklaarde dat de MEND "de Niger Delta overkoepelt" (gehoor I, p.7), maar u legde toen geen verband tussen de 'Niger Delta People Voluntary Force', de organisatie waar u deel van beweerde uit te maken, en de MEND. Dit is merkwaardig omdat u tijdens het tweede en derde gehoor door het Commissariaat-generaal (hierna 'gehoor II' en 'gehoor III') verklaarde dat de MEND de overkoepelende organisatie is waar de 'Niger Delta People Volunteer Force' (NDPVF) - waar u lid van beweerde te zijn - toe behoort (gehoor II p.4 en gehoor III p.3 en 4). Vreemd genoeg bleek u de leider van MEND tijdens gehoor III wél te kennen, met name Henry Okah (gehoor III, p.4), terwijl u de naam tijdens gehoor I niet bleek te kennen en dit verantwoordde door te stellen dat u 'lang in de bush' zat (gehoor I, p. 7). Tijdens het derde gehoor vernoemde u ook nog 'Niger Delta Vigilante' van leider Tom Ateke, die volgens u onder de koepelorganisatie MEND valt (gehoor III, p.4). De benaming van de groepering en deze van de leider – die overeenstemmen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt - wijken af van deze die u tijdens het eerste gehoor opgaf, met name 'Niger Delta People Volunting' van Atako (cf. supra). Uit het voorgaande blijkt dat u - naarmate er meer interviews van u werden afgenomen- meer accurate informatie wist te verschaffen over de beweging waar u lid van beweerde te zijn, alsook van andere actieve bewegingen in de Niger Delta, hetgeen echter wijst op een eerder theoretische (ingestudeerde) kennis dan dat het een uiting vormt van uw reëel lidmaatschap en betrokkenheid in de strijd die in de Niger Delta wordt en werd gevoerd. Bovendien zou men toch verwachten dat u – als beweerd lid van een groepering – steeds dezelfde benaming zou opgeven voor de groepering waar u lid van was, hetgeen echter niet het geval was. Dit roept alvast vragen op bij de waarachtigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Met betrekking tot uw detentie kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

Vooreerst legde u tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de duur van uw opsluiting. Zo blijkt uit uw verklaringen zoals neergeschreven in de vragenlijst van het CGVS dat u in januari 2004 werd gearresteerd, dat u '3 weken geleden' (d.i. omstreeks begin juli 2007) ontsnapte en dat u in totaal gedurende 1 jaar en 8 maanden werd opgesloten (vragenlijst dd. 23 juli 2007 - pt. 3.1.). Tijdens alle daarop volgende gehoren verklaarde u echter in januari 2005 te zijn gearresteerd en gedurende 2 jaar en 5 maanden of 2 en een half jaar te zijn vastgehouden (gehoor I, p.7-8, gehoor II, p.7 en gehoor III, p.13). Men zou toch verwachten dat u hierover coherente verklaringen zou afleggen en dat de verklaringen die u het kortst na indiening van uw asielaanvraag aflegde het meest accuraat zouden zijn, terwijl dit bij u net het omgekeerde blijkt te zijn. Uw verklaring dat u moe was tijdens het gehoor

door de Dienst Vreemdelingenzaken (gehoor CGVS, p.8) is weinig overtuigend als verklaring voor de incoherenties over de duur van uw opsluiting.

Verder verklaarde u in de vragenlijst van het CGVS dat u tegenover de groep waar u deel van uitmaakte trouw had gezworen en zwijgplicht had, maar dat u na uw arrestatie zo fel gefolterd werd dat u de vragen die de politie u stelde gewoon beantwoordt hebt. U voegde eraan toe dat de andere gearresteerde groepsleden hiervan op de hoogte waren en het op u gemunt hadden en dat uw groepsleden u zouden vermoorden (vragenlijst pt. 4). Voor het CGVS verklaarde u echter dat u weigerde de vragen van de politie over de locatie van het kamp te beantwoorden (gehoor I, p.8), zodat men zich dan ook vragen kan stellen bij de door u beweerde folteringen. Merkwaardig is ook de reden die u aanhaalde om te verantwoorden waarom u weigerde te zeggen waar het kamp van de militie was. U zei dat het was omdat u ervan uitging dat de politie iedereen in het kamp zou vermoorden (gehoor I, p.8). In het licht van uw eerdere bewering dat u bij terugkeer naar uw land van oorsprong door de groep zou worden vermoord omdat u hen verlaten en dus verraden had zou men toch verwachten dat u – indien u werkelijk overtuigd was dat de groepsleden u zouden doden - de politie hun kamp zou aanwijzen, waardoor ze de militeleden zouden kunnen arresteren en deze laatsten geen kans meer hadden om u te doden.

Uw bewering dat u vreest door de militeleden te worden gedood is overigens ook weinig verenigbaar met uw bewering dat u – bij eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong – terug naar de NDPVF zou gaan (gehoor I, p. 9 en gehoor III, p.14).

Verder kunnen ook ernstige vragen worden gesteld bij de oprechtheid waarmee u beweert dat u gedwongen werd ingelijfd door de NDPVF-militie en ook onder dwang bij hen bleef.

Zo antwoordde u tijdens het eerste gehoor op de vraag waarom u lid werd van de NDPVF dat het toevallig was, dat u door de groep ontvoerd werd om hente vervoegen (gehoor I, p.3). Later tijdens hetzelfde gehoor verklaarde u dat u in het kamp van de groep werd geïnitieerd en gefolterd, tot u uw lot had aanvaard en met hen meewerkte en ook meer verantwoordelijkheid kreeg en leider werd van een groep (gehoor I, p.5). Nog later tijdens dat gehoor bevestigde u dat u het intussen eens bent met wat de groep doet en u voegde eraan toe dat jullie voor jullie rechten vchten (gehoor I, p.6). Later verklaarde u dan weer dat u in de cel tot inkeer kwam en niet meer terug naar de groep wilde, omdat geweld niet de oplossing was en u niet meer wilde deelnemen aan die wandaden (gehoor I, p.9).

Uit het voorgaande kan worden afgeleid dat – hoewel gedwongen gerecruteerd – u zich op termijn toch achter de doelstellingen van de NDPVF kon scharen, maar dat u na een periode van bezinning in de gevangenis tot inkeer kwam. Het is dan ook opmerkelijk dat u nadien - tijdens datzelfde gehoor – op de vraag wat er met u zou gebeuren bij terugkeer naar uw land van oorsprong antwoordde dat u misschien terug naar de groep zou gaan en dat de politie u [hierom] zou arresteren (gehoor I, p.9). Ook tijdens het derde gehoor verklaarde u dat – als u nog in Nigeria zou zijn – u nog steeds bij de groep zou zijn; dat u gelooft dat uw groep de situatie kan veranderen; dat iedereen in de Niger Delta uw groep steunt en dat onderhandelen met de regering geen optie is (gehoor III, p.14).

Uit het voorgaande blijkt dat u enerzijds stelt dat u **gedwongen** gerecruteerd werd door de NDPVF en daardoor vervolgd werd door de Nigeriaanse autoriteiten, maar anderzijds verklaart – dat u bij een eventuele terugkeer naar Nigeria - vreest door de autoriteiten te worden vervolgd omdat u **vrijwillig** terug naar de NDPVF zou gaan. Deze vaststelling roept vragen op bij de waarachtigheid van uw bewering dat u gedwongen ingelijfd werd door de militie en onder dwang bij hen bleef.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt overigens dat gedwongen rekrutering door milities in de Niger Delta onwaarschijnlijk is, al was het maar omdat jongeren in hoge mate beschikbaar zijn omwille van socio-economische en politieke redenen – i.c. een hoge graad van jeugdwerkloosheid- en dus bereid zijn om dergelijke bewegingen te vervoegen (zie informatie in het administratief dossier). Dit roept vragen op bij uw bewering dat u en de meeste leden van uw groep gedwongen recruten waren (gehoor II, p.9).

In het licht van hogervermelde opmerkingen over de ongeloofwaardigheid van uw lidmaatschap van de NDPVF en de daaraan gekoppelde vervolging lijken uw onsamenhangende verklaringen over het dwangelement in uw lidmaatschap van de NDPVF de onwaarachtigheid van uw asielrelaas te bevestigen.

U heeft ook nagelaten om de nodige inspanningen te doen om uw vervolging te staven.

U beweerde dat uw dossier in het politiestation van Okrika werd weggenomen door de persoon die omgekocht werd door de advocaat. Op de vraag waar het dossier is en of het zich nog bij uw advocaat bevindt, antwoordde u dat u het niet weet. Op de vraag of u niet in contact kan komen met uw advocaat, stelde u dat u zijn telefoonnummer niet heeft. Gevraagd of u dat niet zou proberen, antwoordde u vreemd genoeg dat u niet wist of het moest en dat u dat dossier niet belangrijk vindt.

Wanneer de interviewer duidelijk maakte dat het een erg belangrijk element is, reageerde u vreemd genoeg met 'en wat als het dossier verbrand is'? Wanneer de interviewer aandrong om toch pogingen te doen om in contact te komen met uw advocaat in Nigeria, herhaalde u dat u geen telefoonnummer of e-mail adres van hem had (gehoor III, p.14). U vroeg de interviewer ook om niet te noteren dat het voor u mogelijk was om het dossier te verkrijgen (gehoor III, p.15). Uw advocate, (S.C.), verzekerde het CGVS dat zij u zou aanzetten om contact te zoeken met uw advocaat (in Nigeria) om te proberen uw dossier vast te krijgen en u eindigde het gehoor met de verklaring dat u het zou proberen (gehoor III, p. 16). Niettemin kreeg het CGVS tot op heden geen respons op het verzoek, noch in negatieve, noch in positieve zin. Dit getuigt van een gebrek aan medewerking. Uw verklaring dat u dit niet belangrijk vindt (cf. supra) doet niets ter zake en is trouwens bijzonder bevreemdend omdat het de evidentie zelf is dat uw asielrelaas meer bewijskrachtig zou zijn indien u hiervan schriftelijke bewijsstukken zou voorleggen.

U legde geen enkel document neer om uw identiteit, herkomst of reisweg te staven. Het internet-document over Mujahid Dokubo-Asari heeft geen bewijskracht voor uw asielrelaas, omdat het geenszins aantoont dat u persoonlijk met hem in contact stond en samenwerkte, zoals u in het kader van uw asielrelaas beweerde (gehoor II, p. 4 en 5).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 52, 57/6, 48/3 en 48/4 juncto artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

Betreffende de motivering aangaande de incoherenties in zijn verklaringen met betrekking tot de militie waartoe hij behoorde betoogt hij dat hij lid was van één van de vele vrijheidsbewegingen in de Niger Delta. Gezien de olieproblematiek zijn door het ongenoegen van de lokale bevolking verschillende milities ontstaan. Het zou dan ook onmogelijk zijn voor verzoeker alle bewegingen precies bij naam te kennen en bovendien de leiders bij naam te kennen. Verzoeker wijst op het document, opgesteld door het opvangcentrum van het Rode Kruis te Alsemberg op 24 juli 2007 en waarin hij de naam van de leider van zijn beweging zoals vermeld in de vragenlijst corrigeerde. Hij doet gelden dat hij bovendien wel degelijk bij de drie interviews telkens de NDPVF vermeldde als zijnde de groepering bij welke hij was aangesloten. Hij gaf driemaal de naam Asari Dokubo en driemaal dezelfde locatie voor het kamp. Bovendien blijkt uit de informatie van het UNHCR die verzoeker bij het verzoekschrift voegt dat de NDPVF verklaart te handelen onder de overkoepelende organisatie van de MEND zoals ook vermeld door verzoeker. Men zou dan ook niet kunnen spreken van incoherente verklaringen waardoor men verzoeker het voordeel van de twijfel dient te verlenen. Verzoeker haalt rechtsleer aan waaruit blijkt dat onjuiste verklaringen op zich geen reden zijn om de vluchtelingenstatus te weigeren en de ondervrager ook in dat geval de verplichting heeft dergelijke verklaringen te beoordelen in het licht van de omstandigheden van de zaak.

Aangaande de motivering omtrent zijn detentie verwijst verzoeker opnieuw naar het document dat werd opgesteld door het opvangcentrum van het Rode Kruis op 24 juli 2007. In dit document heeft hij verduidelijkt dat hij niet werd gearresteerd in januari 2004 doch in januari 2005, wat overeenstemt met de gegevens die hij verstreekte gedurende de drie interviews. Het verzoek tot aanpassing van de vragenlijst werd ingediend meer dan vijf maanden voor het eerste interview plaatsvond.

Betreffende het argument dat men toch zou kunnen verwachten dat hij de politie het kamp zou aanwijzen indien hij daadwerkelijk vreesde dat de groepsleden hem zouden doden voert verzoeker aan dat dit een subjectieve veronderstelling is waarbij bovendien geen rekening wordt gehouden met de situatie waarin hij zich bevond. Hij werd gefolterd om informatie vrij te geven over zijn militie doch indien hij deze zou verraden zou zijn leven in het gedrang komen. Volgens verzoeker kan men de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus daarenboven niet weigeren louter en alleen omwille van het feit dat hij de plaats waar de militie zich ophoudt niet heeft vrijgegeven aan de Nigeriaanse politiediensten uit vrees voor zijn eigen leven.

Wat betreft de motivering die stelt dat ernstige vragen kunnen worden gesteld bij de oprechtheid van zijn bewering dat hij gedwongen werd ingelijfd betoogt verzoeker dat hij gedwongen werd gerekruteerd doch zich na verloop van tijd achter de doelstellingen van de militie heeft geschaard. Hij voegt informatie bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat zich wel degelijk ontvoeringen voordoen. Bij terugkeer naar Nigeria zou hij opnieuw gedwongen zijn zich bij de militie aan te sluiten met vrees voor zijn leven aangezien hij door de politiediensten gedwongen werd mee te werken aan het onderzoek. Bovendien wordt naar het veiligheidsapparaat in Nigeria en dan vooral in de Niger Delta verwezen als zijnde een staat in een staat. Men zou verzoekers veiligheid niet kunnen waarborgen. Verzoeker betoogt dat hij vervolging vreest vanwege zowel zijn militie als het veiligheidsapparaat. Daarenboven staat het feit of hij al dan niet gedwongen werd gerekruteerd los van het feit dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft.

Omtrent de motivering die hem verwijt dat hij heeft nagelaten de nodige inspanningen te doen om zijn vervolging te staven en dat hij geen documenten neerlegt om zijn identiteit, herkomst of reisweg te staven stelt verzoeker dat dit bij vluchtelingen eerder de regel is dan de uitzondering. Bovendien stemt dit overeen met zijn verklaring dat hij ontvoerd werd. Ter staving verwijst verzoeker naar rechtsleer.

Verzoeker verwijst voor het overige naar artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geeft een algemene uiteenzetting omtrent het begrip 'gegronde vrees voor vervolging', alsmede omtrent de bewijslast inzake asielaanvragen. Hij stelt dat de door hem aangehaalde problemen en beweerdte vervolging verband houden met het behoren tot een militie, hetgeen een bepaalde sociale groep is, zodat zij tevens verband houden met de criteria zoals vermeld in artikel 1, A, (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Aangezien hij vreest voor zijn fysieke integriteit mag tevens aangenomen worden dat de vervolging voldoende ernstig is. Een terugleiding naar zijn land van herkomst zou in zijn hoofde ernstige consequenties hebben.

Verzoeker vraagt ondergeschikt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gezien het reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde bij een gedwongen terugkeer. Hij citeert artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en voert aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst dreigt te worden geconfronteerd met dezelfde problemen. Hij onderging al eerder fysiek geweld door de Nigeriaanse politiediensten en bij zijn inlijving in de militie. Hij vreest niet enkel de politiediensten toch tevens de leden van zijn eigen militie omwille van zijn medewerking met de politie. Derhalve mag worden aangenomen dat hij een reële vrees op ernstige schade heeft.

2.2. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

Verzoeker laat na te duiden welke bepaling van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet hij in casu geschonden acht en geeft evenmin in concreto aan op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient inzake de asielaanvraag een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en, in voorkomend geval, 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Verzoeker brengt tot op heden geen documenten bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit en afkomst. Evenmin legt hij enig begin van bewijs voor omtrent zijn reisweg. Dat hij geen documenten bijbrengt die zijn identiteit en reisweg ondersteunen vormt een negatieve indicatie voor zijn algehele geloofwaardigheid. Zijn algemene verklaring dat dit voor vluchtelingen eerder de regel dan uitzondering is vermag niet hieraan afbreuk te doen aangezien verzoeker verklaart per vliegtuig naar België te zijn gereisd en hij ten aanzien van zijn identiteitsdocumenten niet aantoon ernstige pogingen te hebben ondernomen om deze te bekomen. Verzoeker verblijft reeds sedert 2007 in België en beschikt over verscheidene familieleden in Nigeria (administratief dossier, stuk 16, nr.11-13, 30), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij via deze weg zou trachten de nodige documenten ter ondersteuning van zijn identiteit en afkomst te bekomen.

Verzoeker werd gehoord op 23 juli 2007 voor de Vragenlijst, op 7 januari 2008 was er 'eerste gehoor', op 8 januari 2009 en 19 augustus 2009 hadden respectievelijk het 'tweede' en 'derde gehoor' plaats.

Verzoeker brengt niet het minste bewijs bij ter ondersteuning van zijn concrete asielmotieven en toont evenmin aan ook maar enige poging te hebben ondernomen teneinde de nodige bewijzen te vergaren. Hij verklaarde nochtans gedurende het gehoor in augustus 2009 dat zijn dossier werd weggenomen uit het politiebureau door de persoon die werd omgekocht door zijn advocaat. Gevraagd waar het dossier is antwoordde verzoeker dat hij dit niet wist. Als antwoord op de vraag of hij niet in contact kon komen met zijn advocaat gaf verzoeker aan dat hij diens telefoonnummer niet heeft. Gevraagd of hij dit niet kon proberen antwoordde hij dat hij niet wist of het moest en dat hij het dossier niet belangrijk vindt. Wanneer aan verzoeker werd duidelijk gemaakt dat dit een erg belangrijk element is, reageerde hij met "en wat als het dossier verbrand is". Vervolgens werd door de interviewer nogmaals aangedrongen om toch minstens een poging te ondernemen om contact op te nemen met zijn advocaat waarop verzoeker niet verder kwam dan te stellen dat hij geen telefoonnummer of emailadres had van zijn advocaat. Tevens vroeg hij de interviewer niet te noteren dat het voor hem mogelijk was het dossier te verkrijgen. Verzoekers advocaat verzekerde de interviewer dat zij hem ertoe zou aanzetten contact op te nemen met zijn advocaat in Nigeria en verzoeker eindigde het gehoor met de verklaring dat hij het zou proberen (administratief dossier, stuk 5, p.14-16). Desalniettemin brengt verzoeker tot op heden geen concrete bewijselementen bij met betrekking tot het kwestieuze dossier. Hij toont daarenboven geenszins aan hiertoe ook maar enige poging te hebben ondernomen, en dit ondanks het herhaalde aandringen vanwege de interviewer en ondanks het feit dat herhaaldelijk werd gewezen op het belang ervan voor zijn asielaanvraag. Dergelijke houding getuigt van een gebrek aan medewerking en doet op manifeste wijze afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees voor

vervolging. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker er na al die tijd niet in zou slagen om, eventueel via zijn familieleden in Nigeria, contact op te nemen met zijn advocaat.

Dient te worden opgemerkt dat verzoekers bewering als zou hij in 2002 gedwongen zijn ingelijfd bij de NDPVF niet kan worden gerijmd met de landeninformatie in het administratief dossier noch met het door verzoeker neergelegde internetartikel aangaande Mujahid Dokubo Asari (administratief dossier, stukken 20 en 21). Uit deze informatie blijkt immers dat de NDPVF slechts werd opgericht midden 2003, dan wel begin 2004, zodat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou deze groepering hem in 2002 gedwongen hebben ingelijfd.

Dit klemte nog des te meer daar verzoeker beweerde dat niet enkel hij doch tevens de meerderheid van de leden in het kamp gedwongen werden toe te treden en dat slechts enkele leden daar vrijwillig waren terwijl uit de voormelde landeninformatie blijkt dat het weinig waarschijnlijk is dat de NDPVF gebruik maakte van gedwongen rekruteringen omdat deze militie duidelijk geen gebrek aan vrijwilligers had. Verzoeker trachtte deze informatie te weerleggen en voegde hiertoe informatie bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat in de Niger Delta wel degelijk ontvoeringen voorkomen, doch deze informatie doet geenszins afbreuk aan de landeninformatie in het administratief dossier aangezien de ontvoeringen waarover in deze informatie melding wordt gemaakt geenszins worden uitgevoerd met het oog op gedwongen inlijving bij de milities doch wel met het oog op het verkrijgen van losgeld en waarbij de slachtoffers meestal na een relatief korte periode van een paar dagen of enkele weken worden vrijgelaten.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd aangaande de militie die hem gedwongen zou hebben ingelijfd en waarvan hij lid zou zijn geweest sedert 2002, alsook betreffende andere bewegingen die strijden voor hetzelfde doel.

In de vragenlijst van het CGVS gaf verzoeker aan dat hij lid was van de "*Freedom Fighters of Niger Delta*" en maakte hij geen melding van een andere beweging waarvan hij lid was of van een andere naam van de groep. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS was er geen sprake meer van de voormelde naam en verklaarde hij tot de "*Niger Delta People Voluntary Force*" (NDPVF) te behoren (p.3). Dergelijk verschil in benaming van de groep waarvan hij gedurende jaren lid zou zijn geweest, ondermijnt zijn geloofwaardigheid.

Gevraagd naar namen van andere groeperingen die voor hetzelfde doel strijden noemde verzoeker tijdens het eerste gehoor "*Niger Delta People Volunteering*" die hij associeerde met Atako, alsmede van de MEND waarvan hij aangaf de leider niet te kennen (p.7). Verzoeker associeerde tijdens het eerste gehoor bij het CGVS de MEND niet met de NDPVF, de organisatie waarvan hij beweerde deel uit te maken. Gedurende het tweede en derde gehoor verklaarde verzoeker dat de MEND de overkoepelende organisatie is waar de NDPVF deel van uitmaakte en gaf hij aan dat de volledige naam van de NDPVF de "*Niger Delta People Volunteer Force*" is. Vreemd genoeg bleek hij tijdens het derde gehoor de naam van de leider van de MEND wel te kennen, met name Henry Okah, terwijl hij deze tijdens het eerste gehoor niet kende en dit weet aan het feit dat hij veel in de 'bush' zat. Voorts noemde hij tijdens het derde gehoor de "*Niger Delta Vigilante*" van leider Tom Ateke, waarbij deze benaming van de groep en de leider overeenstemmen met de informatie in het dossier maar niet met verzoekers eerdere verklaringen volgens welke dit de "*Niger Delta People Volunteering*" zou betreffen van leider Atako. De voorgaande vaststellingen zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoekers verklaring dat hij gedurende de drie gehoren de NDPVF vermeldde als zijn groepering en dat hij de naam van de leider en de locatie van het kamp gaf doet geen afbreuk aan de voormelde concrete vaststellingen. Zijn betoog dat men van hem niet kan verwachten dat hij alle groeperingen in de Niger Delta kent kan de voorgaande vaststellingen evenmin ontkrachten. Van een actief lid van een militie dat bovendien aan het hoofd zou hebben gestaan van een groep van ongeveer vijftien personen kan immers wel degelijk kennis omtrent de in de Niger Delta aanwezige groeperingen en milities worden verwacht. Verzoeker maakte bovendien wanneer de hoger aangehaalde vragen werden gesteld geen melding van het feit dat hij de betreffende groeperingen niet kent doch antwoordde op de vragen. Dat hij na in de bestreden beslissing te worden geconfronteerd met de vastgestelde incoherenties post factum aanvoert dat hij eigenlijk het antwoord niet wist op de gestelde vragen is niet ernstig. Bovendien kan dit hoe dan ook niet verklaren waarom verzoeker dermate uiteenlopende verklaringen aflegt omtrent de militie waartoe hij zou hebben behoord of de overkoepelende militie. Van hem mogen immers minstens coherente verklaringen worden verwacht aangaande zijn eigen militie of de banden van deze militie met de MEND.

Verzoeker legde daarenboven, daargelaten de vraag of hij werd gearresteerd in 2004 dan wel in 2005, tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot de duur van zijn detentie en de folteringen die hij gedurende deze detentie zou hebben ondergaan.

De bestreden beslissing stelt immers met recht vast dat verzoeker in de vragenlijst aangaf dat hij in totaal gedurende een jaar en acht maanden werd opgesloten, hetgeen overigens niet strookt met de chronologie van de feiten zoals aangevoerd door verzoeker en volgens welke hij zou zijn gearresteerd in januari 2005 en opgesloten hebben gezeten tot juli 2007, terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat hij gedurende twee jaar en vijf maanden of twee jaar en zes maanden werd opgesloten. De bestreden beslissing oordeelt in dit kader terecht dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker omtrent de duur van zijn detentie coherente verklaringen zou afleggen en dat de verklaringen die hij het kortst na indiening van zijn asielaanvraag aflegde het meest accuraat zouden zijn, terwijl dit bij verzoeker net het omgekeerde blijkt te zijn. Zijn verklaring dat hij moe was tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt met reden weinig overtuigend geacht als verklaring voor deze incoherentie. Immers kan worden aangenomen dat dermate bepalende gebeurtenissen in verzoekers leven als een periode van detentie in zijn geheugen zijn gegrift zodat hij bij machte is hieromtrent van bij de aanvang van zijn asielprocedure gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen.

Bovendien verklaarde verzoeker in de vragenlijst: *“Maar toen ik gearresteerd werd, werd ik zo fel gefolterd dat ik de vragen die de politie me stelde gewoon beantwoord heb”* en dit in weerwil van de zwijgplicht die hij had. De andere gearresteerde leden zouden hiervan op de hoogte geweest zijn en het daarom op verzoeker hebben gemunt (administratief dossier, stuk 15, p.3). Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat ze wel wilden weten waar het kamp was, doch dat hij weigerde dit te zeggen en nooit zei waar het was omdat hij wist dat de politie dan iedereen in het kamp zou vermoorden. Hij maakte bovendien geen melding van enige vrees ten aanzien van de overige leden van zijn groepering doch antwoordde wanneer hem gevraagd werd of hij niet terug wilde naar de groep: *“Nee, want het geweld is niet de oplossing. Ik wil ñ meer aan die wandaden deelnemen* (administratief dossier, stuk 8, CGVS I, p.8-9). In acht genomen dat verzoeker de ene maal verklaart ingevolge de folteringen op alle vragen van de politie te hebben geantwoord en daardoor de andere gearresteerde leden van zijn groep te vrezen doch de andere maal verklaart weigerde te antwoorden op de vraag waar het kamp was en geen melding maakte van enige vrees ten aanzien van de overige gearresteerde groepsleden, kan geen geloof worden gehecht aan deze beweerde folteringen.

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat in het geheel geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers ingeroepen asielrelaas. Kritiek op de overige overtuigende motieven kan op zich niet leiden tot de hervorming van de bestreden beslissing.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas, is zijn toetsing van dit relaas aan criteria de zoals vermeld in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 niet dienstig.

In acht genomen hetgeen voorafgaat kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene aan de grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 2.2.1.) en de overige elementen in het dossier toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Verzoekers eerste en enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS